

ДЯВОЛЪТ-КРАДЕЦ БЕЛОРУСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Отишъл веднъж един старец на нивата да оре. Взел си за обед една баничка. Сложил си я в колата и захванал да оре.

Орал що орал, но се изморил и мръднал към колата да се подкрепи с баничката.

Изведнъж отневиделица изскочил един дявол, грабнал баничката от ръката му и побягнал към блатото.

Разлютил се старецът и хукнал с остена подир крадеца. Дотърчал до блатото, ала дяволът се провалил в една пукнатина. Старецът, както бил разгорещен, също паднал в пукнатината. На дъното ѝ видял огромен дворец, целия пълен с дяволи.

Захванал старецът да ги разглежда, искал да разбере кой от дяволите му е отмъкнал баничката. Но как ще го познаеш? Всичките дяволи в двореца имали еднаква козина.

— Кой тука е най-първият? — попитал старецът.

— Ей го там! Онзи, дето е седнал до масата.

Старецът се приближил до дявола.

— Тъй и тъй! — започнал той да му разказва за кражбата.

Големият дявол му рекъл:

— Потърси сред младите, защото старите няма да се заловят с такива дребни работи.

Отишъл старецът при купчината млади дяволчета.

— Хайде, отваряйте си устите! — викнал той.

Разтворили си устите дяволчетата. Поразгледал ги старецът и видял в устата на едно от тях недоядена баничка.

— Ето я моята баничка! — викнал старецът на главатаря им.

Главатарят тропнал с крак:

— А бе, ти защо си откраднал баничката на стареца? Той е сиромаш човек. От него ли намери да откраднеш? Щом като е тъй, дядо, вземай го и нека ти послужи, додето ти се отплати.

Старецът се почесал по тила:

— Какво да го правя? Самият аз нямам нищичко за ядене. Пък и за него нямам никаква работа.

— Не бери грижа — рекъл големият дявол. — Той сам ще си намери работа.

Съгласил се старецът и взел младия дявол. „Може — рекъл си — да го изпратя в гората за дърва.“

И го отвел в къщи. Нагребали с бабичката си една шепа жито.

— Дайте ми го! Аз ще го смеля! — рекъл дяволът.

— Ами че ние и сами можем да си смелим тази шепичка — отвърнали дядото и бабата.

— Не — опънал се дяволът, — вие ми го дайте, а от мене искайте брашното.

Дали му старците шепичката жито. Започнал дяволът да го мели. Бабицката вече и хляб замесила, а в хромела брашно колкото щеш. Захванали старците да пълнят хамбара. Напълнили го догоре.

Старецът взел да хвали дявола:

— Това се казва работник!

Отишъл старецът с дявола да оре нивата.

Тогава дяволът му рекъл:

— Я впрегни мене в ралото наместо вола!

Впрегнал старецът дявола в ралото. Оня се завъртял насам-натам и цялата нива изорал.

— Сега какво ще правим? — запитал дяволът.

— Ами че аз нямам повече земя — проговорил старецът.

— Хайде, като е тъй, да наемем от пана една неорана поляна. Ще я почистим и засеем с жито.

Хубаво жито се родило. Дяволът пожънал житото, вързал го на снопи, издигнал купни и захванали да делят: на пана половината за земята и на стареца — половината за зърното и труда.

Тогава дяволът рекъл на стареца:

— Знаеш ли какво ще те науча? Договаряй се с пана тъй: на него кола, а на нас — наръч.

Старецът тъй се договорил с пана. Лакомият пан си помислил: „Кола не е наръч. Аз ще го излъжа този старец.“

Натоварил старецът за пана цяла кола жито.

— Сега прибирай твоя наръч! — рекъл панът.

— Нека го прибере моят помощник — аз съм вече стар и не мога да го отнеса.

— Бива, нека помощникът го отнесе.

Тогава дяволът се развъртял из нивата, събрал всичките снопи на куп, сграбчил ги и ги помъкнал към къщи. Панът само се кокорел...

Като стигнал в къщи, дяволът духнал към пшеницата и тя сама се смляла. Напълнил старецът целия хамбар.

Тогава дяволът му рекъл:

— А сега, дядо, впрегни коня, защото ще ходя за дърва.

Старецът впрегнал коня си. Дяволът седнал в колата и заминал. А в гората без секира и трион той измъквал с корените най-дебелите дървета, напълнил колата кажи-речи до небето, седнал върху дърветата и подканил коня да върви. Конят изпръхтял и потеглил, без да избира път — тръгнал през целината, през храстите и буренаците.

Задал се в каляска, теглена от четворка коне, самият пан. Гледа и се чуди: толкова нищо и никакво конче, а тегли кола, натоварена с дърва, комай до небето. А неговата четворка коне влачат, дето ще се рече, празна каляска.

— Хей ти — провикнал се панът към дявола-колар, — хайде да се разменим! Вземай моята четворка коне, а на мене остави твоето конче.

— Хайде — отвърнал му дяволът.

И дал на пана своя недъгав кон, а поел юздите на четворката коне и ги подгонил към къщи.

Дядо! — провикнал се той. — Приеми конете!

Лулицата паднала от устата на стареца от удивление.

— Откъде си взел тези коне? — попитал той.

— Смених ги срещу твоя кон.

— Но аз нямам сено за тях. С какво ще ги храня?

— Нищо, бъди спокоен, сено ще имаш — рекъл дяволът и скочил от колата, превърнал се мигом на ратай и се запътил към пана.

— А нямате ли у вас каква да е работа за мене? — попитал дяволът-ратай.

— Има — отвърнал панът. — Ей го, плевникът е пълен с несмляно жито.

Дяволът влязъл в плевнята, натоварил всичките снопи на хармана и щом духнал, мигом всичко било смляно: на една страна лежи сламата, на друга — зърното.

Погледнал панът — чиста работа!

— Какво да ти платя? — запитал той.

— Ами че нищо. Дай ми, ако не ти е жалко, една стиска сено.

Много се зарадвал панът, като разбрал какъв евтин работник е намерил.

— Ето — казал той, — ей там до речицата има една копа. Измъкни си от нея стиска сено.

Отишъл дяволът, омотал копата с въженца и я повлякъл. Видял го ратаят. Дотърчал при пана и казал:

— Вие рекохте на оня човек, дето ни върша, да вземе само една стиска сено, а той повлече цялата копа.

— Ама че мошеник! — разлютил се панът. — Пусни срещу него бодливите бикове, нека го набодат!

Пуснали биковете, а той ги хванал за рогата и ги нахвърлял върху копата.

— Хей! — закрещял панът. — Изпратете срещу него дивите свине, да го изпохапят.

Пуснали дивите свине. А дяволът ги хванал една по една за ушите и ги нахвърлял върху копата.

И замъкнал всичко при дядото.

Като слугувал на стареца една година време, дяволът му рекъл:

— Хей, дядо, аз вече ти поработих и ти се отплатих за баничката, която ти откраднах.

— И още как! — засмял се старецът.

— Тогава, нали мога да си отида в къщи?

— Иди си, синко, аз вече не те задържам.

Размахал дяволът опашката си и се втурнал към своето благо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.